

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:
Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na
Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:
Un any. . . 6 Ptas. — Mitj any. . . 3 Ptas.
Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Passarje S. Joseph

"LA VEU"... ALABARDERA

«La Veu» és llesta, veritat;
jo a la justícia no falto,

pró aquests dies ha tocat
el bombo *por todo lo alto*.

La festa de Sant Carles

Homenatge als Veterans

Bella pensada sigué la de la Joventut Carlista d'aquesta capital de celebrar enguany la festa onomástica del August Capdill ab una serie d'actes de homenatge als heróichs veterans de la Causa Tradicionalista.

Avuy que sortosament el partit carlí, donant seguides mostres de vitalitat y fortaleza, conta ab el concurs entussiasta de una joventut animosa, plena de esperances, que en contínua activitat treballa ab fé y ab amor pel triomf de la Causa Santa, y alça victoriosa la bandera de la Tradició en festes, aplechs y solemnitats de perdurable recort, bé era acte de justicia y deute al mateix temps de gratitud y veneració, el tributar un homenatge á n'aquell exércit valerós que'ns recorda la épica lluyta de la Tradició cristiana ab la Revolució destructora y ens parla ab orgull de heróiques jornades de gloria, escrites en el llibre d'or de nostra historia ab la sanch generosa de aquells mártirs als qui rendim pietós recort en la festa del 10 de Mars, y de aquests veterans á qui hém aplegat enguany en la grandiosa festa del seu homenatge.

Venerable aplech el de aquells 1200 soldats que consagraren tot l'esfors y la energia de la seva joventut al servey de la Causa dels seus amors, y per Deu, la Patria y el Rey se l lensaren decidits á la lluyta, renunciant al benestar de una vida reposada y tranquila y abandonant la pau y la alegría de la llar, pera correr al lloch d'honor y de perill que el seu deber els senyalava.

Venerable aplech, si; que no solsament els qui formen decidits en les files de la Causa que ells defensaren, sinó també tots aquells que sentin encara en son cor l'amor á la Religió y á la Fé santa que inspirá totes les grandeses de nostra patria y totes les festes heróiques de nostres capdills, devían descobrirse ab respecte davant dels veterans de aquell exércit, que ab heroisme incomparable, si no arrivá al triomf definitiu, lográ no obstant deturar l'avens de la Revolució destructora y salvá el Casal de Deu de les bestials profanacions de les innobles turbes revolucionáries.

Bella pensada, repetím, la de la Joventut Carlista, al reunir als venerables veterans en un ápat de germanor y en una festa de homenatge, perque si el cor del animós jovent bat al impuls de belles esperances, sota la nevada testa dels vells guerrers viu el recort de mil jornades de gloria. Y bé han de apendrer en l'exemple dels héroes de aquell passat de grandesa, els qui, com ells, ansían lluytar arduos en la conquesta de un avenir brillant per la Causa de les patries Tradicions.

No aném pas á detallar punt per punt

tots els actes celebrats; sinó á fer senzillament una breu ressenya dels mateixos pera que quedi aixís registrat en les páginas de nostre periódich l'éxit, l'animaació y l'entusiasme ab que s'ha festejat enguany la solemnitat de Sant Carles.

La Comunió

Sigué el primer acte ab que's celebrá la festa de nostre August Quefe. Aixís debia ser tractantse de la familia tradicionalista, que ostenta el nom de Deu per primer lema de la seva bandera.

Tingué lloch en la Iglesia del Bonsuccés el dia mateix de Sant Carles ab extraordinaria concurrencia de amichs nostres de tots els estaments socials, ja que en atenció á pertanyer á la classe treballadora la inmensa majoria de carlins, se celebrá la Missa en hora oportuna pera que tothóm pogués anar á la feyna.

Hi havia també moltes senyores, no mancanthi les distinguides dames de la benéfica Conferencia de Ntra. Sra. de Montserrat.

Durant la Missa dirigí la seva paraula als fidels nostre bon amich l'ilustradíssim sacerdot Dr. Lisbona, qui ab gran eloqüencia y fervor prepará als concorrents pera rebre dignament el Pá dels Angels.

Y del temple s'en volá al Cel la fervorosa pregaria de tots els reunits pera que's digni apropar el triomf de nostra Causa per bé de la Religió y de la Patria, y conservarnos el Capdill August que sosté ferma la bandera de nostres aspiracions.

La funció á Sant Agusti

El diumenje á les deu tingué lloch la funció religiosa á la Iglesia de S. Agustí.

El grandió temple estava espléndidament iluminat y ja molt abans de comensar, la inmensa nau central era plena á vessar de extraordinaria concurrencia, homes en sa majoria, y entre ells moltíssims veterans. No tardaren á omplirse les capelles laterals, quedant la Iglesia materialment atapada. A la plassa hi havia també nombrosos grupos de correligionaris que no lograren enquistarse en el Temple. Se notava la vigilancia gubernativa ab nombroses forces de policia y parelles de la montada. Pro malgrat les amenaces dels lerrouxistes no passá absolutament rés. En la actitud resolta de nostres amichs, degueren coneixer els pochos que gosaren acostarshi, á tall de espies, que en cas de buscar bronca els hi passaria com á Mataró.

Actuaren en l'Ofici de celebrant y assistents els Rvents. Magriñá, Mateu, Terradellas y Verdura, tots ells veterans. La *Schola Cantorum* de la Pía Unió de Sant Miquel Arcángel interpretá magistralment la gran Missa Eucarística del Abat Perossi.

Y arrivém al sermó y la ploma ens cau de la má declarantse impotent, no sols pera resumir degudament, sino fins pera

donar concepte just de tant hermosa y eloqüent peroració.

Rich y original en el fondo, elegant y bellíssim en la forma, brodat tot ell de erudició y plé de entusiasme, sigué el sermó de nostre distingit amich el Reverent Dr. Don Joseph Montagut. Ab gran insistencia se digué que podríam aviat assaborir-lo íntegrament, y ab aquesta esperança remenciém á extractarlo.

Si altres mérits prou coneguts no hagüés tingut el Dr. Montagut, el sermó de diumenge sería prou pera posarlo en un lloch preeminent entre nostres primers oradors sagrats.

Acabat l'Ofici aná desfilant la multitud notantse la gran afluencia pels carrers propers y formantse en els primers moments una gran gentada en la plassa.

El banquet

La extraordinaria concurrencia, superior als cálculs dels més optimistes, féu que el banquet dels veterans no pogués celebrarse en el grandió saló del *Mundial Palace*, havent sigut precis habilitar el primer tinglado del Port, tocant á dit Hotel, pera colocar degudament 1426.

Ocupá la presidencia el Sr. Quefe Regional, qui tenia als seus costats als Reverents Magriñá, Mateu y Terradellas; al Sr. Duch de Solferino, generals Martínez Vallejos, Granda, Sabater y Mestres, coronel Eibarz, vetera de les tres guerres, Morales, diputats y senadors, comissió de veterans, comissió organitzadora y altres representacions.

El menú sigué excelent y espléndidament ben servit. Malgrat la extraordinaria concurrencia, tothom quedá satisfet del ordre y promptitut del servey, desfentse en elogis pel encarregat del *Mundial Palace* que tan bé sapigué sortirse de una aglomeració com aquella.

Després del café iniciá els brindis el Sr. Quefe Regional, parlant després ab gran eloqüencia don Pere Vives, de la Comissió organitzadora, y don Mariano Fortuny en nom dels veterans.

Tot lo que diguessim pera donar idea de l'entusiasme, la alegría y la germanor que regná en aquest hermós acte, fora no més pàlit reflexe de la realitat.

La Comissió organitzadora pot estar ben orgullosa del éxit de aquesta festa, quin recort perdurarà en el cor de quants hi assistiren y pogueren fruir l'entusiasme de tant important acte.

La recepció

En el saló d'actes del *Círcol Tradicionalista* tingué lloch á la tarde la recepció, que resultá també brillantíssima.

Parlaren el president de la Joventut Carlista Sr. Trias, D. Salvador Morales y el diputat per Olot Sr. Llosas.

Seguidament comensá la imposició de les medalles als veterans, pel Sr. Quefe Regional, desfilant un per un aquell gran nombre de estimats amichs vinguts de

tot Espanya, que omplien el local espanyols del Círcol.

Durant la cerimonia la banda «La Margarita» de Gracia executá lo Marxa de Don Carles y airoso passos dobles, rebuts ab grans picaments de mans.

Fou imposada una medalla á la que fou heróica directora del Hospital de S. Quirse y altre al jove Roca que tant valentment sapigué defensar ara fa poch la bandera de la Joventut Carlista de Mataró.

Les medalles distribuïdes als veterans foren 1.200, y aixó sols dona prova de la animació y l'entusiasme que durant tota la tarda havia de regnar en el Círcol.

La vetllada al Principal

Hermós y brillant epílech dels actes celebrats sigué la vetllada que s'efectuá per la nit al teatre Principal.

La hermosa sala de espectacles presentava soperb aspecte. La platea y pisos baixos eren ocupats pels veterans y els palcos eren plens de distingides families de amichs nostres ab nobles dames y belles senyoretetes.

En l'escenari s'hi colocá la Presidencia haventhi en el centre el retrato de Don Carles al que servía de fons una gran bandera catalana.

Se llegí una carta de Don Jaume que provocá una verdadera tempestat de aplausos.

Parlaren els Srs. Condomines, Argemí, Martín Mengod y generals Granda y Martínez Vallejos, essent tots ells ovacionats per la inmensa concurrencia ab grandísim entusiasme. S'hi llegiren també hermoses poesies y per final la Companyia del Principal representá ab l'acert de sempre dues xistoses pessas.

Hi estigueren adherides les principals personalitats del partit y més de 310 societats carlistes.

Final

Comentaris? No sabém ferne. Ha sigut massa gran y espléndit l'homenatge pera que'n necessiti.

La festa de Sant Carles de l'any 1908 será de gloriosa recordació en els anals del carlisme barceloní.

Si gran sigué la idea del homenatge, no ho ha sigut menos la seva realització.

Repetím á n'els nobles y estimats veterans, pera acabar aquesta ressenya, les hermoses paraules del telegrama que enviá el gran Mella:

«La neu de la edat no apaga el volcá de vostres cors. La Joventut, celebrant la vostra gloria, prova que vol reanudar-la. Sou l'anell d'or de una cadena que va del sacrifici á la victoria».

LA MEVA OPINIÓ

«Jo veig un camí expedit per hont el Carlisme pot anar de dret á la victoria.—REBEC.»

Vaig llegir ab veritable entusiasme el magistral article «Tots Units», que LA BANDERA REGIONAL publicaba ab la firma idolatrada den Rebec.

Jo no sé lo que'm passa al llegir aquells perío-des, tan brillants de forma com substanciosos de fondo. Te tot lo del Director de LA BANDERA un aire d'atracció, de convicció, d'entusiasme, de claretat, de veritat, de cop de vista polítich, que sempre (1).

Peró l'article dit ha superat tots els meus desitjos de escrits bons. Aquella poética y vibranta desfilada de patriarques; aquella remembració de les guerres legendáries del tradicionalisme; aquella comparació tan suggestiva de vells y joves; aquella germanor entre la guerra y la pau, que l'article posa tan clara; ah, quín gust més extraordinari va fer sentir al meu enteniment!

Perque la premsa católica de tots matissos viu encara com si fossim al any 68 ó á sos voltants. El periodisme ateu ha evolucionat ab el temps; y diaris y escriptors han sabut obrirse pas. El periodisme sá, al revés, s'ha estancat en les fórmules periodístiques de la Revolució de Setembre, com si haguessin passat en vá 40 anys llarchs... Y aixís tenim—ab tot el dolor ho dich—una informació péssima, una col·laboració que ocupa columnes apostrofant á «esos liberales», uns articles superficials sense substancia, llevat d'unes poques excepcions, com la del meritíssim Eneas. (2)

Jo somniava ab escrits carlistes, que tot y sent carlistes, fossin també profons, populars y actius. Carlistes, perque aquest és el meu Credo, el dels meus fills, el dels meus pares: el de la Espanya sana. Profons, ab argumentacions clares, ab veritats encadenades, ab filosofia trasparente, posant un argument á cada ratlla. Populars, perque la veritat profunda, veu de Deu, arrivés ab mots casulans, ab rahons senzilles, á tot el poble. Actius, que fessin treballar y ells mateixos fossin acció pura.

LA BANDERA ho ha fet aixís. Es el tipu del periódich modern, d'avuy. (3).

Al final del article dalt anomenat, hi havia un paragraf punyent que fa crispame'ls nirvis de por, per lo que indica. Hi ha, també, en tot ell una mena d'amargor y tristesa. Aquells mots «si's lluyta» «home d'acció enérgica y de manya y de subtiletes» «siguin els uns bons timoners» «siguém els altres destres en la lluyta»; y sobre tot, aquelles dues ratlles que he copiat á dalt d'aquestes mal escrites ratlles, no sé per qué m'han fet l'afecte, pel un cantó, de certa amargura, per altre cantó, d'uns plans que deu tenir en Rebec ja molt pensats. (4)

Y vetaquí com ara, després de tantes paraules, vinch al objecte que ha posat la ploma á les meves mans. El qual és fer dues observacions.

La primera, que si el Sr. Rebec té'ls seus plans, té'l deber de publicarlos. (5) ¿Quí no té'ls seus? (6) Però qui ha proposat una pila de coses y han

(1) Jo, Director, no passo ab tanta guayaba com el desconegut lector m'aplica. Y perdoni, donchs, que li retalli aquesta llarga parratada. No faig més que cumplir ab el meu deber. Ara si els meus pobres escrits agraven, me'n alegro per la propaganda. Pero no tinch temps de recreyarmhi, perque ¡ahl quan acabo una feyna ja'n maquino una altra. Aixó no vol dir que no agraxhi la intenció del col·laborador.

(2) Aixó que vosté diu, és la cançó enfadosa de molts. Però en Salaberry y altres notabilitats, se queixen, també, de la falta de protecció que's dispensa per part del públich á la nostra premsa. Y no's poden pas fer miracles.

(3) Home, hem fet lo qu'hem sabut, y lo qu'hem pogut; però l'ensabonada seria massa grossa.

(4) No s'alarmi'men comunicant, per més que li digui que té'rahó: se veu que té bon nas. Amargura: un que lluyti sempre, sempre, pot deixar de tenir certes amargors al veure tots els detalls de la campanya? Aixó ha passat sempre. Plans: quín carli no ha fet els seus plans pera fer triomfar la Causa? Jo també'ls he fet. Y com que soch lluytador y el treball és el meu descans els he fet llarchs... com vosté segurament.

(5) Aixó ja son figures d'un altre paner. Contestaré pausadament (si estich més bó) la setmana próxima. Per altre part, podria ser que no tinguessin aquets plans cap importan'ia. Sempre en té'ls seus plans com els millors.

(6) Es lo que jo deya: tots els fem els nostres plans, pera'l triomf de la Causa.

donat un resultat excelent; qui ha lluytat tan denodadament, qui ha senyalat orientacions tan noves y acceptables, té'l deber de dirnos lo que pensa sobre la manera de lluytar y vencer, sobre tot si veu «un camí expedit per la victoria». ¿Per qué no ha de parlar sobres aixó?

La segona y última observació que volia fer era dir en poques paraules els meus plans. Y pera dirlos ab mots ben poch, diré: ciencia, energia, astucia. Si's fes un plan ben meditat d'acció política y fos portat ab ciencia, ab energia y ab astucia, el moment actual de Catalunya y d'Espanya és magnífich (4).

Jo tinch fé, y espero. Y tinch la fé y l'esperança més arrelades desde que vaig sentir ab tanta delectació la brillantíssima oració que'l doctor Montagut pronunciá en la solemne funció de Sant Agustí...

Agrahiré molt que'l senyor Director se digni contestar á n'aquestes senzilles observacions.

PERE MARTÍ PUIGDENGOLAS

Polítiques

Per vosaltres, veterans

(Brindis que no pogué dirse per malaltia del autor).

¿Quí, durant el passat sigle,
aixecá forçut el braç;
quí en temps de la «Gloriosa»
de lluytar sigué capaç;
quí á la Revolució fera
ha lligat de peus y mans?
¡Vosaltres, joves llavors:
vosaltres els veterans!

¿Quí ha sigut soldat de Cristo
y ha guerrejat constantment?
¿A quí 's déu que 'ls fidels vagin
á Missa tranquilament,
y el Clero cobri sa paga
de les mans dels seus tirants?
¡A vosaltres, vells heróichs:
á vosaltres, veterans!

¿A quí 's déu que la Vasconia
tingui encara furs ben seus?
¿Quí ha privat de que l' Espanya
estiga en mans dels jueus?
¿Quí conserva allá á Navarra
un reste de sos drets sants?
¡Vosaltres y sols vosaltres:
vosaltres els veterans!

Si al cap dúen mitra 'ls Bisbes;
si els frares van pel carré;
si cent convents hi ha á l' Ensanxe;
si pot treure 'l nas la Fé;
si l' Escola arreu no és laica
y en els altars hi ha Sants,

(1) Novament dispensará que li talli el paragraf. Soldat de fila, no puch publicar aixó, per més que la intenció sia bona.

HOMENATJE ALS VETERANS

DEU PATRIA REY

EL BANQUET ELS VETERANS

—Veus? Sempre t'ho havia dit que'ls carlins ja governaven;

no son al Palaud'Orient, Pró son al *Mundial Palace*.

¿á qui 's déu? Es á vosaltres:
¡á vosaltres, veterans!

Si 'ls que tenen quatre quartos
poden dormí un xích tranquils;
si 'ls radicals no 'ns aplasten
ab sos procediments vils;
si la Revolució mansa
no ha realitzat sos plans
¿á qui 's déu? Sols á vosaltres:
á vosaltres, veterans!

Quants que van tips no hi'nirien
sense la sanch qu' heu vessat;
quants, avuy ríchs, els veurien
á demanar caritat!
Si Espanya és encara Espanya,
si á les Iglesias hi ha Sants,
és degut á la sanch vostra:
¡á vostra sanch, veterans!

*Lo qual ens diu á crits, ben clá y ben net,
que 'l qui vos aborreix... ¡és un ximplet!*

Per la copia:
REBEC.

¡Endevant els Requeténs!

Aquest és el crit que surt del cor de tots els
jovenets carlistes. De la nostra fusta's fan els
grans homes y's feren els héroes passats; els qui
festejarem tan hermosament el passat diumenge.

Avuy som petits, però d'aquí uns quants anys
serém grans, y forts, y estarém disposats á fer tot
lo que disposi l'interés de nostra santa Causa.

A Sabadell, á Manresa, á Girona... y aquí á
Gracia hem format ja'l Requeté. Que responguin
desde tots els indrets de Catalunya. Que s'uneixin
als Círcols tots els noyets carlins; que's reuneixin
á la casa pairal dels carlins en cada població hont
n'hi hagi. No hem de deixar may de treballar, de fer
propaganda, d'exterioritzar els nostres ideals car-
listes, que fan *pendant* sempre ab els nostres ideals
religiosos. Ho saben els rectors dels pobles, y fins
de les capitals, que'ls escolanets més voluntario-
sos, els més fidels, els més lleals y els que sempre
estém apunt de secundar tota iniciativa del Párro-
co, en les coses religioses, son els carlins.

Treballém per la santa Tradició; y treballant
per ella, treballém alhora per Deu y per la Patria.

EL REQUETE CARLÍ
(De la «Margarita» de Gracia)

Un Rector Veterá

Hem rebut la següent carta:

«Sr. Director de LA BANDERA REGIONAL
Barcelona.

Admirable «Rebec»: Rector d'un poble bosque-
tá y pobre, no he pas pogut anar al «Homenatje»;
no he pogut deixar á mes ovelles, quin cuidado m'
és confiat. Però, veterá de la passada guerra, he
assistit de cor á vostres festes, banquetejant en plé
bosch, en plena naturalesa, ab un bon Rector ve-

hi no veterá, però carlí dels fèrms, suscriptor tam-
bé de LA BANDERA.

Vam posarnos d'acort els dos, y diumenje, ahir
mateix, mentres vosaltres banquetejavau al «Mun-
dial Palace» nosaltres, dos pobres rectores de
montanya, vora una font cristallina, á dos passas
d'un roure gegantí hont el sol hi petava rialler y
tebió; prop d'una hermita isolada, hont s'hi venera
una Verge miraculosa, hem dinat de gust, sentats
á una roca desde hont la vista domina una vall
hermosíssima y plena de recorts de l'última cam-
panya. Ma germana ha volgut venirhi també á ce-
lebrat la festa. Es la festa teva—m'ha dit—y jo
vull serviuse tan bé com sá piga.

Y hem dinat, y hem resat després el sant Ro-
sari pels héroes difunts, y després... després hem
llegit dues vegades en veu alta, una jo y una el
meu company, el vostre bellíssim article «Tots
units». Ens hem disputat qui'l llegia millor, qui
dava millor sentit á vostre devassall de filigranes.
¿Qui sou vos, ayamat «Rebec», que sabeu saturar
els vostres escrits posanthi el vostre cor, el vostre
cervell, la vostra voluntat, la noblesa tota de vos-
tres nobilíssims sentiments?

¡Ah! La meva admiració ha pujat de punts, quan
el meu company m'ha dit qu'erau un fill del tre-
ball, que heu sapigut y sabeu posar en acció les
dots excepcionals ab que Deu va enriquirvos.

Vos, ab vostra BANDERA, sou el meu company y
el meu amich en les hores lliures en aquest poblet
isolat hont Deu va enviarme.

Jo vos envío, com á veterá, una abraçada es-
treta, carinyosa, de admiració sincera. El meu
company vos n'envia un altre de afectuosíssima y
entusiasta.

Y si may se vos ocorregués venir cap aquestes
garrotxes, y us dignessiu entrar en ma pobre rec-
toría, aquell dia seria pera mi de gran satisfacció,
d'alegría inmensa.

¡Tots units! Vos ho haveu dit. Vells y joves á
salvar la Patria.

Rebeu els afectes de vostre aff. s. s.

J. B. PVRE.

..... 9 de Novembre de 1908.

SUSCRIPCIO

pera contribuir als gastos del procés
del abanderat de la Joventut Carlina
de Mataró, Sr. Roca:

Círcol Tradicionalista de Olesa de Mont-	
serrat	22'60
Rnt. Lluís Viladot	2'00
Junta Local y demás carlins de Terrassa .	65'25
Els Carlins de Manlleu	82'30
TOTAL.	172'15

Aquesta cantitat l'hem entregada á la Junta
de Mataró, qui disposará que'l «Ressó de l'Avior»
publiqui detalladament les llistes y siguin envia-
des á les Juntes ó Comissions recaudadores.

En la Festa dels Veteráns

Avuy, embadalits,
dos angelets miraven
la festa que'ls carlins
alegres celebraven.

Si'ls ha agradat ó no
bé prou que ho diu sa cara,

que apar de nin hermós
besant-la tendre mare.

Perxó d'alçar el vol
ne senten gran recança,
puig temen, lluny d'aquí
sentir greu anyorança.

Per fi extenen les ales.
Com missatjer fidel,
l'un va cap á Venécia:
l'altre va cap al cel.

A Loredán arriba
y al R... l'àngel li diu:
«Hi ha qui vos espera,
qui encara per vos viu».

Hi ha braus de bona mena
que encar serven la fé
perque pogau complirne
l'heróich «Tornaré».

Y'l R... vessa una llágrima
oínt eix parlament.
Ensemps del cel devalla
l'altre àngel, tot somriént.

Y omplint aquella estada
de célich resplandor:
—¡Aixuga,—li diu l'àngel—
aixuga ton greu plor.

A Deu he fet ofrena
dels prech dels veterans;
d'un poble ab fé y qu'espera
he ofert á Deu els cants...

Y he oit ben clara y dolça
y tendre aquesta veu:
«Que creguin y qu'esperin
que'l pervenir és seu».

Y els dos àngels emprenen
alegres hermós vol...

¡Companys! L'auba de gloria
seguirá al jorn de doll!

J. FERRER BARNOLA

8 Novembre de 1908.

L'amprech

S'ha publicat ja, imprés, el notabilíssim sermó
pronunciat pel Rvent. Doctor Montagut á Sant
Agustí en la festa del diumenge. Se ven á **10 cén-**
tims l'exemplar, sense descompte pels que'n
comprin més, per destinarse el producte íntegre
á la rotativa del *Correo Español*.

Dirigirse al domicili del autor, carrer de la Pa-
lla, 13 y 15, primer pis; á la imprenta del Sr. Al-
tés y á nostra Administració.

Segons hem sentit á dir, els entusiastes car-
lins de Sans han determinat, ab el beneplácit del
Sr. Quefe regional, fer sortir un quízenari, or-
gue del seu Centre, contant ab la colaboració dels
senyors Colilla, Vallet, Alier, Boxadors, Agell,
Tremols y altres bons amichs nostres.

Se titulará «La Voz de la Tradición» y farà bo-
nes campanyes en aquella extensa y important
barriada, ahont demá s'hi celebrarà solemnement
la festa de Sant Carles ab funció religiosa, ban-
quet, y vetllada á les 9 de la nit.

Que siga ben vingut el nostre ferm company, al
qui desitjém prosperitat y molts anys de vida.

El nostre estimat amic y col·laborador en Jaume Riera, ha sigut guanyador de l'Azutena de plata en el Certamen de la Acadèmia B. Mariana de Lleyda per sa composició «Sospirs de ma lira».

El felicitem coralment y li desitjém nous trióms literaris als que ja porta guanyats desde poch temps.

*

Demá diumenge el Centre y Joventut carlistes de Reus celebrarán una solemne vetllada en commemoració de la festa onomástica del nostre Capdill.

Dels discursos n'están encarregats els nostres bons amichs senyors Viladrich, Carreras y Capdevila.

Se llegirán poesies, estánt la part musical encarregada á distingits socis de la Joventut.

Per l'entusiasme que regna la vetllada promet ésser molt lluída.

*

També celebrarà, demá, la seva inauguració oficial, ab motiu de la onomástica de Don Carles, la Joventut tradicionalista de Banyolas. Els actes serán els següents:

Missa y Comunió general. Ofici solemne. Concert en el local social. Solemne vetllada en la que hi pendrán part distingits oradors de Banyolas y algún soci de la Joventut Carlina de Barcelona.

La Junta ha publicat una alocució dirigida als carlins de la comarca, hont la creació de la Joventut ha sigut ben rebuda per tots els nostres amichs.

*

En la vetllada carlina del diumenge, al Principal, el nostre amic Martín Mengod pronunciá una paraula molt corrent, qu'estém tips de repetir-la en vetllades y mitins. El delegat del governador, va sentir-se ferit com una vespa, ó ho va fer veure. La qüestió és que, al acabarse la primera part, van emportarse al nostre amic cap al Govern civil.

Hi anáren el Sr. Duch de Solferino y el senyor Bonmatí, senadors del regne, y sigué posat en llibertat.

No creyém que la cosa prosperi, per més fiscals que hi entervinguin, per la senzilla rahó que la paraula pronunciada no és delictuosa.

*

Per si no n'estaven enterats, vaig á dirlos una cosa:

Els lerrouxistes volien móurens brega á la sortida del Principal. S'havien citat á la Plassa Real y al Plá de la Boqueria á les onze del vespre, y els cap-directors maniobravan desde 'l kiosco de lerrouxista senyor Vila.

Els nostres se'n enteraren, y van convertir-se en policíes, demostrant saberne més que la policia governamental.

Quan els lerrouxistes van veure que estavem *al tanto* y 'ls vigilavem, varen optar per *retirarse por el foro*, renegant com uns esperitats.

Lo de Mataró no se 'ls olvida, y fan bé.

*

Un altra, per si tampoch la sabíen.

Don Sagimón Moret, l'expresident del Concell de Ministres, el separatista, l'anticatalá, l'antiespanyol, l'antimilitarista, l'home que ho és tot menys cap cosa bona, ha comés una de les més grans bestieses que, si á Espanya hi haguésmodos y vergonya, l'incapacitaria per sempre més d'ésser novament President del Concell.

Aquest home ha lèlgit, als passillos del Congrés, una carta de Barcelona (falsa ó autèntica) en que 's relata un succés trascendental (?) ocorregut al Teatre Romea la nit de la funció de gala en honor de Don Alfons.

Y ara van á veure lo que la carta deya:

1er. Que 'ls militars, al acabarse el primer acte, s'havien retirat del teatre, protestant de que sols hi havia banderes catalanes y de que la funció era en catalá.

2on. Que 'ls oficials se n'havien anat a la Plassa Real, ahont ja n'h'havien d'altres, y que estaven disposats á fer un escarment horrible,

3er. Que quan la cosa anava á esclatar, arribá el governador, qu'en nom de D. Alfons va poguer calmar els ánims, ja del tot soliviantats.

4rt. Que un general va retirarse del Teatre precipitadament, no poguent resistir las *precocidades de los chicos catalanistas y al salir se las tuvo tiesas con un conocido solidario*.

5nt. Que á conseqüencia de tot aixó, á l'endemá, en un hotel, aparegué ferit del coll un militar de l'Escolta Real, sens dubte á conseqüencia d'un desafió ab un *conocido catalanista*.

Y després de totes aquestes coses, dites y comentades pel infaust Moret, aquest funestíssim home d'Estat anuncia una interpelació al Govern.

Y seguidament molts comentaris, molta xerrameca, crits dels diaris del *trust*, imprecacions dels diputats enemichs de Catalunya, etc., etc.

*

Ara, donchs, aném á respondre, un per un als paragrafs més amunt posats.

1er. Els militars, prou enfeinats aquells dies y á fi de dar les oportunes y definitives ordres als diferents cossos de la guarnició pera la parada de l'endemá á la Diagonal (y com que ruinejava), acordaren que oficials de tots els cossos se reunissin á les voltes de la Plassa Real á les onze del vespre.

Y com que alguns eren al teatre Romea, aquests, acabat el primer acte, sortiren cap á la Plassa Real.

2on. La reunió d'oficials á la dita Plassa Real, obefa única y exclusivament á la cita que s'havien donat á la tarde.

3er. Efectivament, hi comparagué el Governador, lo qual obefa á una planxa de la policia. Aquesta, que res sabia de la cita, al veure que sota les voltes s'hi reunien tants oficials, *cregueren* que'stractava d'una conxorxa extranya, recordant tal volta fets passats. Y la policia, avisá al Governador, y aquest, no sabent de qué's tractava, sortí precipitadament del Teatre y's dirigí á la Plassa Real... y Governador y oficials se feren un panxó de riure.

Com rigué Don Alfons y rigué en Maura al enterarse de la planxa de la policia.

4rt. Efectivament, un general abandoná el teatre; però ho feu perque la nit anterior no havia dormit, y aná solament al teatre á fer acte de presència pera correspondre á la invitació; y després de saludar á Don Alfons y á n'en Maura, sortí del teatre, topantse á la porta ab un seu amic, conegut solidari, ab qui creuá quatre paraules amistoses.

5nt. Es cert que á l'endemá, un conegut oficial sagnava del coll abundantment en un Hotel; però ell mateix, ab sols pantalóns y en cos de camisa, s'ho havia fet tot afeitantse. El bon oficial volia presentarse net de cara á la parada.

Y ja ho tenen explicat.

*

Un periodista de «El Progreso» y un corresponçal d'un diari de Madrid, mitj per ignorancia y mitj per odi á Catalunya y ganes de moure escándol, van tremar el qüento.

Y «El Progreso» el va contar, y «La Tribuna», que toca el bombo per no res sempre que pot, van formar la bola, estafant á n'en Moret y prenentli el pel per tota la llargada.

Com saben prou que *Don Segis*, tractantse de fer mal á Catalunya, está sempre apunt, perxó ho escrigueren á n'ell y no á n'en Sol y Ortega.

Tant Catalunya com l'Exèrcit son coses molt altes pera ferles servir de satisfacció á les rancúnies y á les petites miseries.

La setmana próxima publicarem un notable treball, degut á la ploma d'un conegut y entussiasta carlí, refutant el follet de Mossen Joan Solanas, titulat: «Lo de Francia»

Creyém que'ls nostres lectors el saborejarán ab gust.

Correspondencia

D. B. F. de V.: El seu article «Als Joves» hi ha alguna cosa de Mataró que no convé publicar.—F. X. Marcé: Pot enviarlos.—D. G. Navarro: Convé no parlar més d'aquella bestial funció. Escrigui sobre altre motiu qualsevol.—J. Zarmé: L'excés d'original hem priva de publicarho avuy.—M. Agell: Fassiho però en castellá, per lo que diré en un pròxim número.—L. Vila: Anirá en un pròxim número.—Roch de la Roca: Ja degué veure, per lo succehit á Mataró, el per qué no publicava el seu hermós article. Endavant home.—Scholasticus: Vosté deu tenir en compte que se 'ns pot denunciar; y es llástima, perque 'l seu article es maco.—C. C., de Besalú: Es un plan molt gros el proposat per vosté; el daré á coneixer, després d'estudiat, en un pròxim número.—Pep del Tarot: El seu «Cap vespral» anirá al tocarli el torn. Lo altre no. En aquesta secció contestarém á tot hom, perque 'ns sortirá més barato. El dibuix va de primera: és una bona pensada.—C. Anti-septich: El seu article «Un deixeble de Lerroux» está molt ben escrit y fonamentat; però sense proves materials ó testimonis, ens pot portar als tribunals. Si vosté té aixó, ho publico.—J. Riera: L'«Alegia» anirá en un número que pensém fer. L'idea d'en Niubó, va avant.—M. O.: Sobre lo mateix, tenim un treball que publicarem oportunament.—G. Navarro: Es denunciabile y no pot publicarse.—H. Soldá: La seva, espera torn.—L. Huguet: No publico el seu treball, perque el bon senyó á qui ho dedica ens tracta massa malament. Se pensaria que 'ns hen burlém.—Xarop de Magrana: Vosté, com ja es de casa, sols li diré: fins á la próxima setmana.—M. O.: Aixis que sapiguém com anirá el procés den Roca, ho publicarem. (Hi ha encara cartes per contestar).

UN INFUNDI MALICIÓS

—Escriu noy: «En el Romea cuando la función de gala, estalló un conflicto atroz que pudo conjurar Maura.

Los paisanos protestaron, un jefe sacó la espada...»
—El dirla tan grossa no és...
—¡A Madrid ray, tot s'ho empassan!